

ΣΟΝΕΤΤΑ Σ' ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΟΥ ΦΙΛΟ

... Ich aber weiss was wen'ge Menschen glauben,
 dass wahre Freundschaft zarter ist als Liebe.

AUGUST von PLATEN

I

Και τῆς καλῆς τὰ μάτια θὰ ξεχάσω,
 Ποῦ τὴν πικρὴ ζωὴ μου εὐφραίνουν τώρα,
 Και τῆς χαρᾶς τὸ κύπελλο θ' ἀδειάσω
 Μιὰ θλιβερὴ, ποῦ ἀπίντεχα ἐρχεται, ὦρα.
 Και τὸ κορμὶ σὲ λίγο θὰ κουράσω
 Στὸ δρόμο μου πρὸς τὴν ὄνειροχώρα
 Κ' ἴσως λυγίσῃ ἢ πίστῃ και δειλιάσω,
 Γύρω μου σὰν ξεσπάσῃ μι' ἄγρια μπόρα.
 Μ' ἀκούραστα τὰ δάχτυλα θὰ κροῦνε
 Τῆ λύρα μου, νὰ σὲ δοξολογοῦνε,
 Φίλε γλυκέ, γιατί και τὸ χειμῶνα
 Πρέπει ν' ἀνθοῦν τὰ ρόδα, ποῦ ἀγαποῦμε.
 —'Απ' τὴ φιλία, τῆς ἀρετῆς κορῶνα,
 Ποιὰ ἄλλη χαρὰ μπορεῖ νὰ ζῆ ἕσο ζοῦμε;

II

Εὐχαριστῶ καθημερνὰ τὴ μοῖρα,
 Ποῦ μ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν ἐξορία,
 Διπλὰ θερμὴ νὰ νοιώσω τὴν πλημμύρα
 Τῆς τρυφερῆς σου ἀγάπης, μὲς στὴν κρύα
 Χειμερινὴ ἐρημιὰ μου, και στὰ μῦρα
 Τῆς ἀνοιξῆς σου νεότης, στὴν αἴθρια
 Τοῦ γαληνοῦ σου πνεύματος τὴ στείρα
 Ζωὴ νὰ λούσω, ποῦ ἐθλίβε ἡ πικρία.
 'Απ' τὴ στιγμή, τὸ εὐαγγελίσιό ρῆμα
 Π' ἄκουσα νὰ κυλάῃ καθῶς τὸ κῆμα
 'Απ' τ' ἅγιο, τὸ μελίρρυτό σου στόμα,
 Τ' ἄσπρα μαλλιά τῆς μάννας μου και μόνο
 Ν' ἀνιστορῶ μὲ κάνουνε μὲ πόνο,
 Πῶς νὰ θαφτῶ μπορεῖ σὲ ξένο χῶμα.

III

"Όχι, εὐὲ θά λυγίσω δλόρθος, ἴσος
 Σά μέσα σέ μιὰ θύελλα τὸ πλατάνι.
 *Όλη ἡ βοή τοῦ κόσμου καὶ τὸ μίσος
 Κι ἂν στρέφεται σέ μένα, τὸ στεφάνι
 Τῆς ἀρετῆς ψηλά κρατάω, κι ἂν ἴσως
 Λόγος κανεὶς βρεθῆ καὶ μὲ πικράνει,
 *Ό λόγος ὁ δικός σου, ὁ παραδείσος,
 Καὶ πάλι τὴν ψυχὴ μου θά γλυκάνη.
 Τὶ κι ἂν μὲ πῶνε αἱ βέβηλοι προδότῃ
 Κι ἂν θένε νὰ μολύνουν ἀφθαστο δ,τι
 *Άστρο στοῦ οὐνερου ὑψώνεται τὰ πλάτια,
 Δὲν ἔχω μιὰ κηλὶδα ν' ἀποπλύνω,
 *Άφοῦ μπορῶ τὸ χέρι νὰ σοῦ δίνω
 Καὶ νὰ κοιτάζω σε ἀφοδὰ στὰ μάτια.

IV

Κ' εἶπες ἐσύ : «Γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα,
 Ποῦ ἓνα γλαυκότατο οὐνερο μαγεύει,
 Ποῦ εἶναι ἀγρυπνα τὰ μάτια στυλωμένα
 Στὸ φῶς, οὐπου ποτὲ δὲ βασιλεύει,
 Μονάχα ἡ Πίστη καὶ καρδιὰ καὶ φρένα
 Σά μιὰ δροσοπηγή, ποῦ δὲ στερεύει,
 Μᾶς δυναμώνει πάντα, καὶ τὸν ἓνα,
 Τὸ μοναχὸ μας πόθο ζωντανεύει :
 Τὸν πόθο μας στὸν ἄνισον ἀγῶνα,
 Ποῦ οἱ ταπεινοὶ μᾶς στήνουνε, κολῶνα
 Τῆς ἀθλησῆς μας τὸ ἔργο ν' ἀπομείνη,
 Καί, τὸνερο γλαυκὸ σὰν ξεδιαλύνη,
 Νὰ πέφτῃ εὐγνωμοσύνης ἓνα δάκρυ,
 Δίκαιη σπονδὴ, στοῦ τάφου μας τὴν ἄκρη».

V

Στη δειλινή έναρμόνιαν ήρεμία
 Κι ὁ λόγος μου ὁ πικρὸς βαρὺς γροικήθη :
 «Δὲν ἔνοιωσες ποτὲ τὴν τρικυμία
 Καὶ τὸ σεισμὸ τοῦ μίσους μὲς στὰ στήθη
 Κι οὔτε ποτὲ τὴν ἄγρια ἐπιθυμία,
 Φωτιά στὰ πονηρὰ νὰ πέση πλήθη.
 Πόσο πικρὴ εἶναι, ὦμέ, παρηγορία,
 Πὼς θὰ μᾶς σεβαστῆ μονάχα ἡ λήθη — »
 Μὰ ὡς ξάφνου εἶδα τὰ μάτια σου, ποῦ ἐκύλα
 Τὸ δάκρυ τους, σὰ δρόσο ἀπὸ τὰ φύλλα,
 Μοῦ κόπηκε ἡ φωνὴ κ' ἤρθα σιμὰ σου.
 Ὡ, πῶς ἐγὼ τὸν κόσμον νὰ μισήσω,
 Γι' αὐτὸν ἀφῶ ἐσύ, πλάσμα παραδείσου,
 Συγγνώμη ἔχεις κι ἀγάπη στὴν καρδιά σου ;

VI

Ὡς τ' ἄγρυπνὸ της φῶς ἡ καλωσύνη
 Βαθεῖα στὴν ἅγια ἀνάθει τὴν ψυχὴ σου,
 Ἔτσι ἡ φωτιά νὰ καίη καὶ νὰ μὴ σβύνη
 Στὸ εἰρηνικὸ σου σπῆτι, παραδείσου
 Στὸν ξένο εὐδαιμονία ποῦ εἶδα νὰ δίνη.
 Ψωμί σ' αὐτὸ μοιράστηκα μαζί σου,
 Μὲ σέ, ποῦ ἤπιες τίς πίκρες μου ὅπως πίνει
 Πηγῆς νερὸ ὁ διαβάτης. Μὰ θυμήσου,
 Καὶ μὴ ρωτᾷς, γιατί θολὸ ἔχω μάτι
 Τὴν ὥρα ἐτούτη, φίλε καὶ προστάτη,
 Φιλόξενη σκεπὴ ποῦ μὲ στεγάζει,
 Καὶ γὼ πῶς ἔχω σπῆτι καὶ μητέρα,
 Ποῦ στὸ ψωμί της, δὲν περνᾷ μιά μέρα,
 Τὸ δάκρυ της γιὰ μὲ ποῦ νὰ μὴ στάζῃ.

VII

"Όταν, με τὸ καλὸ, στὸ φῶς καὶ πάλι
 Τῆς Ἀττικῆς θὰ λούζεται ἡ ψυχὴ μου
 Κι ὁ ἀπόμακρος ἀχὸς ἀπ' τὸ ἀπρογιάλι
 Τὴν κούραση γλυκύτατα τοῦ ἀλκίμου
 Κορμιοῦ μου θὰ λικνίζει στὴν ἀγκάλη
 Ξανθῆς ἀγάπης, γνώριμος μαζί μου
 Κάθε στιγμή ἕνας Ἰσκιος θὰ προβάλλῃ
 Καὶ μιὰ φωνὴ γλυκεῖα θὰ λέγῃ μου : « Θύμου ».
 Καὶ γὼ θὰ σὲ θυμάμαι, μὰ τίς ὥρες
 Θὰ σὲ θυμάμαι πιότερο, πού οἱ μπόρες
 Θὰ δέρνουνε τὸ δρῦ τὸ ἐρημωμένο —
 Μονάχα ἢ θύμησή σου θὰ μὲ κάνῃ,
 Ν' ἀράζω σ' ἕνα ἀπάνεμο λιμάνι
 Κι ἄξιος γιὰ τὴν ἀγάπη σου νὰ μένω.

(Sagan, 1918)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ.,

ΨΥΧΗΣ ΟΝΕΙΡΟ

Πάνω ἀπ' τὰ πλάγια, πάνω ἀπ' τὸ λιβάδι
 μὲ τίς χαλκοσμαράγδινες πτυχές,
 ἤρεμα ἀπλώνει τ' Ἀπριλιοῦ τὸ βράδι,
 τίς γαλαζοχρῶμὲς του καταχνιές.

Λάμπει σὲ μι' ἄκρη ἐν' ἄστρο, σὰν προιλάντι,
 σειέται τὸ κάθε φύλλωμα, ριγεῖ
 ἀνάλαφρη, στὸ διάβα τοῦ λεβάντη,
 κι ὅλο μὲ ζώνει μιὰ βαθιὰ σιγή.